

ת"פ 37891/05/20 - מדינת ישראל נגד חנניה פרץ

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 37891-05-20 מדינת ישראל נ' פרץ

בפני
בעניין: כבוד השופטת דוניא נסאר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
חנניה פרץ

הנאשם

גמר דין

כתב אישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות **היזק לרכוש במזיד** - לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק ו/או חוק העונשין**") ו**התנהגות פרועה במקום ציבורי** - לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

בכתב האישום המתוקן נטען כי ביום 12.5.20 צוינה הילולת רבי שמעון בר יוחאי שמקום קבורתו במירון (להלן: "**המקום**"). לאור התפרצות מגפת הקורונה נאסר על אזרחים להגיע למקום עד לאחר סיום ההילולה מחשש להדבקה, ועל כן דרכי הגישה לאזור נחסמו עובר להילולה.

בתאריך 12.5.20 בסמוך לשעה 19:20 הפר הנאשם את האיסור והגיע למקום יחד עם עשרות נוספים להתפלל. בנסיבות אלה, עמד השוטר דניאל גבסו שהיה לבוש במדי מג"ב וביצע את עבודתו כדין בפתח הקבר, כאשר דלתות הקבר נעולות ועשרות אחרים מנסים לפתוח את הדלתות, והשוטר מרחיק אותם ומנסה לפזר את ההתקהלות.

או אז התקהל הנאשם יחד עם עשרות אחרים וניסו להיכנס לקבר ואף נטל לידי לום ברזל באורך של חצי מטר (להלן: "**הלום**"), עלה את גרם המדרגות המוביל לקבר והשליך את הלום לכיוון דלת הקבר העשויה מזכוכית שהייתה מאחורי השוטר וניפץ אותה.

ביום 20.5.20 הודיע ב"כ המאשימה כי הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן למתכונתו לעיל, הנאשם הודה ובטרם הרשעה נשלח לשירות המבחן להגשת תסקיר. המאשימה הבהירה כי עמדתה להרשעה.

תסקיר שירות המבחן

בתסקיר צוין כי הנאשם בן 26 רווק, מנהל אורח חיים חרדי ומתגורר בבית הוריו המאמצים.

נסיבות חייו של הנאשם פורטו בהרחבה בתסקיר, ואינני מוצאת לחזור עליהן מפאת צנעת הפרט, אך מהתסקיר עולה כי אלה לא היו קלות.

לנאשם אין הרשעות קודמות, ובהתייחסו לעבירות לקח אחריות ומסר כי במועד ביצוע העבירות הגיע למתחם הקבר במירון על רקע רצונו העז להתפלל שם, כחלק מהמסורת ולאור אמונתו. הנאשם הכיר בכך שהגעתו למקום עלולה הייתה להגדיל את הסיכון להדבקה בנגיף הקורונה, וכי משמעות הדבר היא התנגדות להנחיות אשר ניתנו, אך טשטש בחומרה מאחר ולדבריו היו אנשים נוספים יחד עמו. הנאשם תיאר חוסר סדר, צפיפות והתנהגות פרועה ואלימה מצד המתפללים במקום, כך שחש מותקף מהאחרים ואף ניסה לדבריו לצאת מהמקום, ללא הצלחה. הוסיף כי התנהגותו האימפולסיבית המתוארת בכתב האישום התרחשה לאחר שהתפזרה ההתקהלות במקום, מתוך רצון להפיג כעסיו ולחוש שחרור מהלחצים שחווה באותה העת. מעבר לכך, התקשה להסביר באופן מלא את המניעים להתנהגותו האלימה, אך שלל כוונה לפגוע באדם אחר או ברכוש, והביע חרטה על מעשיו והכיר בחומרתם.

הנאשם הדגיש כי מאז ביצוע העבירות נמנע מהתנהגות אלימה ומקפיד להיענות לחוקים ולמגבלות השונות אשר ניתנו בשל התפרצות נגיף הקורונה, והוסיף כי האירוע נשוא הדיון אינו מאפיין את התנהגותו שבשגרה, שלל בסיסים בעייתיים בהתנהגותו ונזקקות טיפולית.

לאחר שעמדה קצינת המבחן על גורמי הסיכון והסיכוי לשיקום בעניינו של הנאשם ואופי העבירות, מצאה כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו בעתיד נמוכה, וכך גם מידת חומרתה הצפויה.

על רקע האמור, התרשמה כי העבירות הנוכחיות אינן משקפות דפוסים עברייניים או אלימים מושרשים בהתנהגותו של הנאשם, ולא התרשמה מנזקקות טיפולית.

סוף דבר, המליצה קצינת המבחן להטיל על הנאשם עונש חינוכי של 150 שעות של"צ במסגרת עמותת ברכת הכהן בתפקיד סיוע בעבודות תחזוקה וחלוקת מזון.

באשר לשאלת ההימנעות מהרשעה, שקלה קצינת המבחן כי מדובר בנאשם צעיר נעדר הרשעות קודמות ומאז ביצוע העבירות לא נפתחו נגדו תיקי מב"ד נוספים, תפקודו התקין בעבר ללא דפוסים עברייניים ואלימים טבועים, לקיחת אחריות מלאה על התנהגותו המתוארת וההערכה כי הסיכון להישנות עבירות נוספות נמוך, לצד דיווחיו של הנאשם כי במידה ויורשע עלולות להיות לכך השלכות משמעותיות על עתידו התעסוקתי, כאשר כיום הוא סטודנט ללימודי הוראה לחינוך מיוחד ותלמיד בכולל בלימודי דיינות, התרשמה כי הרשעה בדיון תפגע בדימויו האישי כאדם שומר חוק, באפשרויות

לשידוך בעתיד בהיותו חלק מהמגזר החרדי. בשים לב לכל אלו, המליצה קצינת המבחן לסיים את ההליך בעניינו של הנאשם ללא הרשעה.

טיעוני הצדדים לעונש

עיקר טיעוני המאשימה

התובעת הפנתה לעובדות כתב האישום ולנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שזו לטענתה פגיעה חמורה בחייו של השוטר. הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ולעובדה שהנאשם זלזל בהוראות החוק בתקופה רגישה ומתוחה.

נטען כי מעשיו של הנאשם ונסיבותיו שוללים את יישום הלכת כתב בעניינו, כאשר נסיבות האירוע שיכל להסתיים בפגיעה חמורה בשוטר, לצד העובדה כי לא הוכח נזק קונקרטי ולא מידתי בנאשם, אינם מאפשרים הימנעות מהרשעה. עוד נטען, כי לא הציג הנאשם כל אסמכתא לפיה אם יורשע לא יתקבל לאיזושהי עבודה.

באשר למתחם העונש ההולם נטען כי זהו רחב מאוד, ובנסיבות עתרה התובעת להשית על הנאשם מאסר בפועל למשך חודש בניכוי ימי מעצרו, מאסר על תנאי, התחייבות וקנס וצו של"צ.

פסיקה מטעם המאשימה הוגשה ת/1.

עיקר טיעוני ההגנה

מטעם ההגנה הוגש אישור לימודים נ/1, אישור טיפול שהנאשם עובר במסגרת "לב לדעת" נ/2 ומסמך מטעם הגב' ענת פרישברג, גרפולוגית מוסמכת נ/3.

הסניגור בתורו הפנה לעבירות בהן הודה הנאשם ונסיבות ביצוען, וטען כי המאשימה לא הציגה כל מסמך שיכול להעיד על הנזק שנגרם או על שוויו, ומשכך ביקש לקבוע כי ככל והיה כזה, מדובר בנזק מינורי אשר ממקם את העבירה ברף התחתון מבחינת חומרתה. נטען כי הנאשם הגיע למקום לצורך תפילה ובהתלהטות הרגע אחז באותו לום והשליך אותו. אין המדובר במעשה מתוכנן אלא בהתפרצות כעס רגעית שנבעה ממה שהתרחש באותו זמן, לרבות עימות בין שוטרים למתפללים שהגיעו למקום.

ב"כ הנאשם הוסיף כי מדיניות הענישה הנוהגת כוללת מנעד רחב של עונשים, הנע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בעבודות שירות, ולאור העובדה שהמאשימה לא טענה למתחם מסוים, ביקש כי ביהמ"ש יאמץ את המתחם האמור, וימקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם בשים לב להודאתו, הבעת חרטה ולקיחת אחריות לצד ההמלצה החיובית של שירות המבחן, על רקע נסיבות חייו הלא פשוטות של הנאשם, וניסיונותיו, על אף אותן נסיבות מורכבות, לעבוד בהוראה ולנהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני עובר לעבירות.

הסניגור טען כי קיימת הצדקה לסטייה ממתחם העונש ההולם, בשים לב לכך שהנאשם עבר הליך טיפולי, גם באופן עצמאי וגם במסגרת שירות המבחן, מה גם שהנאשם עומד בקריטריונים שקבעה הפסיקה להימנעות מהרשעה והוכיח

ברמה גבוהה כי תגרם לו פגיעה עתידית ככל ויורשע, וביקש בעניין זה להפנות לרע"פ 1721/12, ובקש לאמץ מסקנות שירות המבחן והמלצותיו.

הסנגור המלומד טען כי גם אם יש להוכיח בשלב הזה נזק קונקרטי וממשי לנאשם כתוצאה מהרשעתו, יש ליישם את מבחן מקבילית הכוחות כפי שנקבע בע"פ 19-06-47763 (מחוזי נצרת), ולסיים את ההליך ללא הרשעה, ואלמלא כתב האישום היה מוגש בעבירות אחרות בהליך מעצר, סביר שהתיק היה מגיע להליך של הסדר מותנה.

פסיקה מטעם ההגנה הוגשה נ/4.

הנאשם בדברו האחרון הצטער על מעשיו, הביע חרטה והוסיף כי, לא הייתה לו כוונה לבצע את המעשים שתוארו, כי ניסה להימנע מהסתבכויות בחייו, להצליח ולממש את שאיפותיו, כך שהיום הוא לומד דיינות בבקרים ולימודי הוראה של חינוך מיוחד ונוער בסיכון בערבים.

שאלת ביטול ההרשעה

הליך פלילי שבו הוכחה אשמת הנאשם יסתיים בהרשעה - זה הכלל.

המסגרת הנורמטיבית לבחינת הימנעות מהרשעה נקבעה בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, בזו הלשון: **"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, או לצוות כי הנאשם ייתן התחייבות להימנע מעבירה, כאמור בסעיף 72(ב) לחוק העונשין, בלא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור"**.

שימוש בחריג ההימנעות מהרשעה יהיה מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחריף, לבין חומרתה של העבירה, כאשר ניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

בהלכה הפסוקה נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה אפשרית ומוצדקת רק בהצטבר שני תנאים: על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, וסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה (ע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל (21.08.97)) (להלן: **"עניין כתב"**). לאחרונה חזר ביהמ"ש העליון וחידד את ההלכה שנקבעה בעניין כתב, וכך קבע כב' השופט ג' קרא ברע"פ 923/19 פלונית נגד מדינת ישראל (02.04.2019):

"מן הידועות היא כי אי-הרשעה היא "חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (עניין כתב, בפסקה 6). על מנת להימנע מהרשעה על המבקשת להראות כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומה; וכי סוג העבירה

מאפשר להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים (שם, בפסקה 7). בענייננו, מצאתי, כמו ערכאות קמא, כי מעשיה החמורים של המבקשת אינם מאפשרים הימנעות מהרשעה, על אף הפגיעה האפשרית בהליך שיקומה."

אם כן, הימנעות מהרשעה נעשית תוך איזון בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם. בתי המשפט אימצו את המבחן של מקבילית הכוחות המשקלל את היחס בין שני השיקולים המתחרים, ראו לדוגמה את ע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נגד מדינת ישראל (30.08.15)**, ואת הדברים שנקבעו בע"פ (מחוזי נצרת) 47763-06-19 **מחמד נסרה נגד מדינת ישראל המחלקה לחקירות שוטרים (23.09.19)**:

"עוד נציין כי שני התנאים המצטברים אינם מתקיימים במנותק האחד מרעהו וכי מתקיימת ביניהם "מקבילית כוחות" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות. ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, הרי שנדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר וככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה בעוצמה פחותה יותר. ראו בהקשר זה ע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **גוטרמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.15)."**

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירות של התפרעות במקום ציבורי הם שמירה על הסדר הציבורי במקומות הומי אדם, ציות לחוק ולכללי ההתנהגות הנהוגים במקומות ציבוריים, ושלטון החוק באופן כללי, וכן יכולתו של הזולת ליהנות משהותו באותו מקום ציבורי. נכונים הדברים במיוחד כאשר מדובר במקום תפילה, אליו מגיעים רבבות של מאמינים, להתפלל ולהתייחד עם האל ומחפשים במקום את השלווה והנחמה.

באשר לעבירת ההיזק לרכוש זו פוגעת בערכים המוגנים של הגנה על קניינו ורכושו של הפרט והציבור, ובענייננו, השמירה על יכולתם של הבאים בשערי מתחם הקבר ליהנות מהרכוש במקום הקדוש כשהוא שלם ולא מסכן את שלומם הפיזי.

התנהגותו של הנאשם שהחלה בהגעה למתחם הקבר בניגוד לאיסור להגיע למקום עד לאחר סיום ההילולה, בתקופה מאתגרת בה השתוללה מגפת הקורונה וכלל הגופים הממשלתיים נלחמו בהתפשטותה, התפרעותו במקום והשלכת לום ברזל שאורכו כחצי מטר לכיוון דלת הקבר העשויה זכוכית וניפוצה, נגועה באלמנט ואנטי חברתיות ויש לגנותה בהיותה שלילית, מזיקה ומהווה בסיס לאלמנט קשה יותר במקום, כלפי אחרים, שוטרים, ואפילו כלפי רכוש.

יחד עם זאת, מעבר לנזק שנגרם לדלת הזכוכית, במהלך האירוע לא נגרמו נזקים אחרים לגוף או לרכוש, על אף שפרצי אלימות זעם כמו במקרה זה מסתיימים לא אחת בתוצאות קשות, בפגיעות גוף ממשיות, ומספקים תרומה שלילית לאווירה הכללית בקרב הציבור במקום.

לא הוגש כל תיעוד של הנזק שנגרם ולא הוגשה כל ראיה באשר לשוויו, משכך, מקובלת עליי טענת ההגנה כי מדובר

בנזק שאינו רב.

לא אוכל לקבל את טענת המאשימה ולפיה בניפוץ הדלת יכלה להיגרם פגיעה ממשית לשוטר; בעובדות כתב האישום לא צוין המרחק שבין מקום עמידת השוטר לדלת שנפצה, ומן הסתם, גם לא יוחסה לנאשם כל עבירה שעניינה ניסיון לפגוע בשוטר או להפריע לו בביצוע תפקידו, וזאת, בשונה מפסק הדין אליו הפנתה המאשימה - ע"פ (תל אביב) 7241/09 **מדינת ישראל נגד סרגי בן יהודה דוידוב (24.06.09)**, שגם בו יוחסה לנאשם עבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי, אלא ששם עובדות כתב האישום מלמדות כי הנאשם זרק אבן לעבר שוטרים, בעוד במקרה זה הנאשם זרק את הלום לעבר הדלת ולא לעבר השוטר, ובהעדר ראיה לכך, אני מניחה כי לא הייתה לו כל כוונה לזרוק את הלום לעבר השוטר או לפגוע בו, כך שהאפשרות כי לשוטר תיגרם פגיעה משברי זכוכית, גם אם קיימת, היא עדיין רחוקה.

לא התרשמתי כי ביצוע העבירות על ידי הנאשם אופיין בתחכום רב או כי לביצוען קדם תכנון כלשהו, אלא מדובר בהתנהגות אימפולסיבית ופרץ זעם, שהנאשם מסר כי נבע מתוך רצון להפיג את כעסיו ולחוש שחרור מהלחצים שחווה באותה העת.

זה המקום להזכיר כי עסקינן בעבירת ההתנהגות הפרועה במקום ציבורי היא עבירה מסוג עוון שהעונש הקבוע בצידה הוא 6 חודשי מאסר בפועל, כך גם העבירה של היזק לרכוש במזיד שהעונש הקבוע בצידה הוא 3 שנות מאסר.

בשים לב לכל האמור, מצאתי כי סוג העבירות ונסיבות ביצוען מאפשרים את סיום ההליך ללא הרשעה.

באשר לדרישה להוכחת פגיעה קונקרטית בשיקומו של הנאשם, אזכיר מושכלות ראשונים לפיהם אין להסתפק בתרחיש תאורטי לפיו לנאשם עלול להיגרם נזק בעתיד כתוצאה מהרשעתו, ויש להוכיח את הפגיעה האמורה ולגבותה בראיות. נטל ההוכחה הוא על הנאשם הטוען לפגיעה כאמור. ראו לעניין זה רע"פ 3224/19 **אדם אביב נגד מדינת ישראל (28.05.19)**:

"בבחינת הנזק שייגרם לנאשם, קבעה ההלכה הפסוקה כי אין להסתפק בתרחיש תיאורטי לפיו עלול להיגרם נזק כלשהו בעתיד, אלא יש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה (ראו, למשל: רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.3.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.12.2012)). כמו כן, את הטענות בדבר פגיעה קונקרטית יש לבסס בתשתית ראייתית מתאימה. אולם, המבקש לא סיפק תשתית ראייתית המבססת את טענתו מלבד עצם העובדה שהוא עבר את מבחני ההסמכה לתיווך במקרקעין. המבקש לא הוכיח פגיעה בעיסוקו (ראו גם: רע"פ 619/18 בזיזינסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.3.2018); רע"פ 5949/17 אמר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.7.2017))."

בע"פ 5985/13 **הראל אבן נגד מדינת ישראל (02.04.2014)**, הוזכרו השיקולים ומבחני המשנה שקבע ביהמ"ש

העליון לבחינת שאלת סיום ההליך הפלילי ללא הרשעה, ואלה מתייחסים לנסיבות אינדיבידואליות של הנאשם אותם יש לשקול, כגון:

"עברו הפלילי והסבירות כי ישוב ויעבור עבירות; האם העבירה מלמדת על דפוס התנהגות כרוני של הנאשם או שמדובר בהתנהגות מקרית ויחידה; נסיבות ביצוע העבירה; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בין העבירה לבין אלה; השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי; יחסו של הנאשם כלפי העבירה, קרי, האם לקח אחריות והתחרט על ביצועה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; גילו, מצבו האישי והבריאותי ועוד. מאידך גיסא, ניצבים שיקולים שבאינטרס הציבור, כגון: טיב העבירה וחומרתה; מידת פגיעתה באחרים; הרציונאל שבבסיס הכלל המחייב הרשעה; המסר החברתי ועוד (הלכת כתב, עמוד 344; עניין לאופר, פסקאות 9-11)."

כאמור, את הדרישה להוכחת נזק קונקרטי יש לבחון באמצעות המבחן של מקבילית הכוחות שנקבע בפסיקה, לפיו ככל שהעבירה חמורה יותר ונסיבות ביצועה חמורות יותר, כך נדרש נטל מוגבר יותר על ההגנה להוכיח את קיומו של נזק קונקרטי שייגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, וההפך הוא נכון.

בענייננו, המדובר בצעיר רווק בן 26, מנהל אורח חיים חרדי, נעדר עבר פלילי, וזו לו הסתבכות ראשונה עם החוק, הודה במיוחס לו בכתב האישום, וחסך זמן שיפוטי יקר.

הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, הכיר בשלילה שבהם ובפסול שבהגעתו למקום שהיה בו להגדיל את הסיכון להדבקה בנגיף הקורונה, שלל כוונה לפגוע באדם אחר או ברכוש, והביע צער וחרטה על מעשיו והכיר בחומרתם, (ראה את דבריו בפניו ואת האמור בתסקיר שירות המבחן).

התרשמות שירות המבחן הייתה כי המדובר באירוע חריג בחייו של הנאשם וכי הסיכוי להישנות מעשים עוברי חוק על ידו הינו נמוך, כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו בעתיד היא נמוכה, וכי ביצוע העבירות אינו משקף דפוסים עברייניים או אלימים מושרשים בהתנהגותו של הנאשם, וכך קצינת המבחן לא התרשמה מנזקקות טיפולית, והמליצה להטיל עליו עונש חינוכי בדמות צו של"צ.

הנאשם מסר כי במידה ויורשע עלולות להיות לכך השלכות משמעותיות על עתידו התעסוקתי; הנאשם הינו סטודנט ללימודי הוראה לחינוך מיוחד, ממסמך נ/1 שהוגש לעיוני עולה כי הוא לומד לקראת תעודת מורה מוסמך בכיר. לנגד עיני הוראות **חוק הפיקוח על בתי ספר, תשכ"ט-1969**, אשר קובע בסעיף 16(א) כי לא יעסוק אדם בחינוך אלא אם יש בידיו אישור בכתב מאת מנכ"ל משרד החינוך כי אין לו התנגדות להעסקתו, אך המנכ"ל רשאי לסרב ליתן אישור כזה אם הורשע אותו אדם בעבירה הפוגעת בביטחון המדינה או "העובד הורשע בעבירה אחרת שיש עמה קלון והמנהל הכללי סבור כי לאור הרשעה זו אין העובד ראוי לשמש עובד חינוך" (סעיף 16(ב)(2)), אך בחינת נסיבות הנאשם מלמדת על קיומה של פגיעה ממשית בסיכויי שיקומו של ככל ויורשע.

בהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן נסיבות חייו של הנאשם קשות ומורכבות, והעובדה כי מתוך אותן נסיבות (וחייו עם הורים מאמצים) הצליח לשמור על חיים נורמטיביים ואורח חיים חרדי ויצרני באותה העת מלמד על כוחות, רצון עז ומאמצים כבירים להשתקם ולבנות לעצמו עתיד טוב. לא זו אף זו, לאחר הסתבכותו בעבירות נשוא תיק זה, ומעבר לקשר עם שירות המבחן, עבר הנאשם טיפול רגשי וכן נפגש עם גרפולוגית המתמחה בפיענוח ציורים לצורך ייעוץ והכוונה. במקביל, מעבר ללימודיו בתחום ההוראה, הנאשם תלמיד בכולל בלימודי דיינות, ומכך ניתן לראות בבירור את שאיפותיו לנהל אורח חיים מסודר ויצרני.

על רקע האמור, אני שותפה למסקנה של קצינת המבחן לפיה הרשעתו בדיון, עלולה לפגוע בדימויו העצמי של הנאשם כאדם שומר חוק.

עיינתי בפסיקה שהגיש ב"כ הנאשם ועניינה ביטול הרשעה בעבירות התפרעות במקום ציבורי ועוד:

רע"פ 1721/12 **מוחמד איראשי נגד מדינת ישראל (30.03.14)**, המבקש הודה והורשע בעבירות היזק בזדון והתפרעות. בית משפט השלום אימץ את המלצתו של שירות המבחן שלא להרשיעו אשר באה בשל חשש לפגיעה בפרנסתו, היעדר דפוסים עברייניים, והיעדר עבר פלילי, לצד גילו הצעיר, והטיל עליו צו של"צ. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המשיבה, הרשיע את המבקש והותיר את יתר רכיבי העונש על כנם. בית המשפט העליון קיבל את בקשת רשות הערעור ואת הערעור לגופו וקבע כי לא היה מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט השלום וביטל את הרשעת המבקש, תוך שקבע כך:

"לא מצאנו כי החלת הסדר של אי-הרשעה מביא לסטייה של ממש ממדיניות הענישה הנהוגה אשר מצדיקה התערבות בעונש שהושת." (פסקה 10 לפסה"ד).

ע"פ (חיפה) 42146-02-15 **יעקב בכר נגד מדינת ישראל (06.05.15)**, המבקש הודה והורשע בעבירות איומים והיזק לרכוש ובית המשפט גזר עליו מאסר על תנאי וקנס. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המערער נגד החלטת בית משפט השלום להרשיעו והטיל עליו צו מבחן.

ת"פ (טבריה) 26766-10-14 **מדינת ישראל נגד מאור נאומן (21.02.16)**, בית המשפט קיבל את בקשת הנאשם לבטל את הרשעתו לאחר שהודה והורשע בעבירות היזק במזיד, ניסיון הסגת גבול פלילית ותקיפה סתם והטיל עליו צו מבחן וחתימה על התחייבות.

ת"פ (אילת) 27115-03-13 **מדינת ישראל נגד סיגלית כהן (11.02.14)**, בית המשפט ביטל את הרשעתה של הנאשמת לאחר שהודתה והורשעה בעבירת היזק לרכוש במזיד וחייב אותה לחתום על התחייבות על סך 3,000 ₪. ת"פ (קריית שמונה) 5008-11-14 **מדינת ישראל נגד פלוני (28.06.16)**, פסק דין של בית משפט זה מותב אחר בו ביטל בית המשפט את הרשעת הנאשם בעבירת היזק לרכוש במזיד.

עיינתי גם בפסיקה שהגישה המאשימה: רע"פ 8971/15 כל בו חצי חנים בע"מ ואח' נגד מדינת ישראל (27.01.16) ורע"פ 1097/18 עופר בצלאל נגד מדינת ישראל (18.04.18), אשר עסקו אומנם בשאלת ביטול הרשעת נאשמים, אך מצאתי כי אינם רלוונטיים לענייני שכן הם עוסקים בעבירות שונות מאלה המיוחסות לנאשם כאן.

עיון במאגרי הפסיקה מלמד כי קיימים מקרים בהם ביטולו בתי המשפט הרשעתם של נאשמים בעבירות היזק לרכוש במזיד והתנהגות פרועה במקום ציבורי, לרוב כשמצטרפים לכל אחת מהעבירות, עבירות נוספות, אך גם במקרים אחרים הותרו על כן הרשעות נאשמים בגין עבירות אלה. הדבר נובע מאופן יישום המבחן הפסיקתי של מקבילית הכוחות, בו נבחנים נסיבות המעשה נסיבות העושה, כל מקרה לגופו.

הפסיקה נועדה להנחות את בתי המשפט, אך ההכרעה הסופית נתונה בידי בית המשפט הדן בתיק והיא תהיה מושפעת מנסיבותיו הפרטניות של המקרה.

לסיכום, לאחר בחינת המקרה שבפניי תוך הפעלת מבחן מקבילית הכוחות, על מנת לשמר את התהליך החיובי שסיגל הנאשם לעצמו עד להסתבכותו באירוע נשוא תיק זה, ועל מנת שלא לפגוע בסיכויי שיקומו, מצאתי כי ניתן לבטל במקרה זה את הרשעתו של הנאשם.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, **אני נמנעת מהרשעת הנאשם**, וקובעת על סמך הודאתו כי ביצע עבירות היזק לרכוש במזיד - לפי סעיף 452 לחוק העונשין והתנהגות פרועה במקום ציבורי - לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין ומורה כדלהלן:

1. בהתאם להמלצת שירות המבחן, הנאשם יבצע של"צ בהיקף של 150 שעות במסגרת עמותת "ברכת הכהן", בתפקיד סיוע בעבודות תחזוקה וחלוקת מזון.

בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות הצו, את מטרת השירות ואת פרטיו, ומזהירו שאם לא ימלא אחר הצו, יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד' לחוק העונשין.

2. אני מחייבת את הנאשם במתן התחייבות בסך 3,000 ₪, להימנע במהלך תקופה של שנתיים מהיום מביצוע כל עבירת היזק לרכוש במזיד או התנהגות פרועה במקום ציבורי.

הנאשם: שמעתי את דברי בית המשפט והבנתי אותם, אני מצהיר כי לא אעבור כל עבירת היזק לרכוש במזיד או התנהגות פרועה במקום ציבורי במשך שנתיים החל מהיום, אחרת אהיה צפוי לשלם את סכום ההתחייבות.

כאמור.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תעביר העתק גמר הדין לשירות המבחן.

ניתן והודע היום, כ"ח סיוון תשפ"א, 08 יוני 2021, במעמד הנוכחים.
/